

... nu contează totuși ce îmbrac, nu-i așa?

Creștinul și îmbrăcămintea - SoundWords

... nu contează totuși ce îmbrac, nu-i așa?

Versete călăuzitoare: 1 Timotei 2.9; 1 Petru 3.3,4; Tit 2.4,5; Deuteronomul 22.5,11; Romani 14.13-16.

Introducere

Tema „îmbrăcămintea adecvată” a încins deja multe spirite de creștini. Pentru mulți, aceasta nu (mai) este deloc o temă, iar alții, așa se pare, și-au legat de ea întreaga identitate specifică grupării. Cu toată discuția, totuși vom mai îndrăzni o dată să punem întrebarea: dacă Biblia răspunde fără echivoc la această întrebare. De unde începe libertatea creștină și unde se termină libertatea creștină? Ce este cu frații și surorile „slabi”, care se poticnesc de una și de alta? Până unde trebuie să acceptăm aceasta și unde, pur și simplu, mergem prea departe?

Sigur că nu vrem să impunem aici o indicație exactă în centimetri la rochii sau să hotărâm felul stofei pantalonilor sau să introducem a unsprezecea poruncă: să nu porți (ca femeie) pantaloni. Vrem doar să ne punem odată întrebarea: ce valoare pozițională îi atribuie Biblia temei „Îmbrăcămintea”. Suntem absolut conștienți că acest articol nu declanșează la unii creștini mai mult decât un zâmbet suspicios, dar poate că tocmai acești cititori, care cred că Dumnezeu nu are chiar nimic de spus despre această temă, ar trebui să-l citească totuși mai departe. Este posibil ca unul sau altul să poată totuși să mai descopere ceva despre care mai înainte nu și-a făcut gânduri.

„Principiul biblic”

Mesajul Bibliei este valabil pentru toți oamenii. De aceea trebuie ca mesajul să poată să fie înțeles de toți. Fie că sunt inuiți din Alaska sau negri din Congo, fie germani „de rând” sau americani „moderni”, Evanghelia este valabilă pentru toți la fel. Dar există și domenii în care Cuvântul lui Dumnezeu nu ne dă indicații specifice. Astfel, în Noul Testament nu găsim instrucțiuni detaliate pentru: hrană, îmbrăcămintea, organizarea serviciului divin, relația cu bolile etc. Aceasta înseamnă, cu siguranță, că aceste domenii sunt determinate și de fundalul social, cultural, istoric corespunzător cititorului Bibliei.

Ce ne spune Biblia despre tema: îmbrăcămintea?

1 Timotei 2.9: La fel și femeile, să se gătească în ținută cuviincioasă, cu modestie și discreție, nu cu împletituri de păr, sau cu aur, sau perle, sau îmbrăcămintea scumpă, ci cu fapte bune.

Primele trei noțiuni se referă la atitudine, ca și la îmbrăcămintea, în special pentru femei, cu siguranță că și cu însemnătate pentru bărbat. Cu toate acestea, ar trebui amintit neapărat, că în pasajul acesta este vorba mai ales despre atitudine, deci despre valorile lăuntrice, care, în orice caz, trebuie să-și găsească reflectarea și în aspectele exterioare, după cum indică și expresia „ținută”. Fiecare se poate întreba singur: Ce înseamnă pentru mine rușine? Sau poate ceva mai simplu, ce înseamnă pentru mine „nerușinat”? Pentru simțirea mea, pantalonii scurți sunt nerușinați? Dar fustele mini sau blugii sau pantalonii strâmți sau largi? Costumele de baie sunt

... nu contează totuși ce îmbrac, nu-i așa?

morale sau nu? Dacă am începe un sondaj, părerile ar fi într-adevăr foarte diferite. Ar trebui totuși să chibzuim odată, dacă în această problemă este vorba despre părerea noastră. „Rușinos” nu trebuie să fie în primul rând pentru mine, ci pentru că am în jurul meu oameni care mă văd, asupra cărora am o influență. La unele triburi africane nu se consideră imoral dacă o femeie trăiește zi de zi cu sânii dezgoliți. Dar sentimentele noastre ar fi totuși complet lezate.

Ținuta trebuie să fie cuviincioasă. Nu trebuie să fie hainele cele mai scumpe, nu la fiecare sărbătoare o rochie nouă sau un costum nou. Nu trebuie să bată la ochi – firește că aceasta este la fel de valabil și pentru bărbat. Îmbrăcămintea nu trebuie să fie veche, spălăcită și stricată, ci curată, îngrijită și drăguță. Căci cineva poate să fie mândru și prin laudăroșenie cu modestia.

1 Petru 3.3,4: ... podoaba voastră să nu fie cea de afară, a împletirii părului și a purtării aurului sau a îmbrăcării hainelor lumești, ci omul ascuns al inimii, în frumusețea nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.

Vrem să accentuăm din nou că și acest pasaj vorbește despre valorile interioare, despre însușirile de caracter și de fapt numai în contrast cu aspectele exterioare. Ei bine, toți trebuie să ne gătim. Nu cu aur, cu cercei spectaculoși, cu ruj de buze violet-intens. Privirea oamenilor trebuie să fie îndreptată asupra interiorului nostru. Aspectul interior contează și înaintea lui Dumnezeu. Cum stă treaba cu loialitatea noastră față de Dumnezeu și de oameni, cum stă treaba cu îndelunga noastră răbdare, cu amabilitatea și cu blândețea? Dacă te vede cineva, prin ce vrei atunci să apari frumoasă ca femeie? Prin gâteala exterioară? Sau sunt oamenii impresionați întâi de duhul tău blând și liniștit, chiar dacă așa ceva este astăzi dezavuat de unii din lumea noastră guvernată de satan? Adevăratul nostru caracter se arată în atitudinea noastră, nu în aspectul nostru. Firește că aceasta nu înseamnă nici că trebuie să ne neglijăm ținuta. Nu, ea trebuie să fie îngrijită și curată. Umblarea și aspectul nostru trebuie să fie o mărturie pentru Domnul și nu o mărturie pentru noi (1 Petru 3.1).

Tit 2.4,5: ... „ca să le deprindă pe cele tinere să-și iubească soții, să iubească și copiii, să fie chibzuite, curate (caste), gospodine, bune, supuse soților lor, ca să nu fie vorbit de rău Cuvântul lui Dumnezeu.

Cuvintele de origine greacă pentru „cast” înseamnă, înainte de toate, curăție morală, puritate, impecabilitate, nevinovat, în sens restrâns la stăpânirea trupului, înainte de toate în privința vieții sexuale (Rienecker). Bate din nou la ochi: sunt însușirile interioare, care Îi plac lui Dumnezeu și pe care El vrea să le vadă. Dar și la îmbrăcămintea se poate face o aplicație: ea nu trebuie să fie provocatoare și nici nu trebuie să provoace fantezii sexuale și gânduri murdare. Este limpede că femeia are cu îmbrăcămintea ei o influență puternică asupra simțămintelor și a gândurilor bărbatului. Firește că aceasta nu anulează responsabilitatea bărbatului.

A fi o piatră de poticnire

După ce am făcut o scurtă introducere biblică, acum vrem să intrăm în anumite cazuri problematice, posibile argumentări și chiar unele divergențe. Prima neînțelegere se iscă deja la cuvântul „a fi o piatră de poticnire”. Mult prea repede se spune cu referire la Romani 14: Tu ești pentru mine o piatră de poticnire și de aceea trebuie să faci aceasta sau aceea. Dar oare ce înseamnă cu adevărat cuvântul „a fi o piatră de poticnire”?

... nu contează totuși ce îmbrac, nu-i așa?

În ceea ce privește interpretarea, respectiv aplicarea din Romani 14, așa credem noi, că nu se poate evita o explicație grijulie a termenilor „poticnire” și „supărare”. Aceasta este esența acestui capitol.

Cităm după Menge-Güthling, din dicționarul *Langenscheidts Großwörterbuch*, greaca veche-germană:

1. Poticnire [*proskomma*]

- a) încălcare, poticnire, ofensă,
- b) supărare, prilej pentru păcat, ademenire, împiedicare, obstacol
- c) vrăjmășie
- d) indignare

2 Supărare [*skandalon*]

Cursă (capcană), piedică, supărare, ademenire

Propriu-zis, suport mobil (la capcană)

Verbul *skandalizo* = „a pune piedică, a face supărare, a deruta, a momi la păcat”

Deci, dacă suntem pentru cineva o piedică sau o supărare, atunci suntem prilejul ca el să ajungă în capcană în viața sa de credință, să sufere pagubă, să se „întristeze” (Romani 14.15), să piară (1 Corinteni 8.11).

Deci, acolo unde este așa cazul, putem să aplicăm Romani 14 și 1 Corinteni 8. Poate să fie cuviincios (din considerație frățească pe motivul special eclesiastic!) ca femeile să nu se îmbrace cu pantaloni, dar dacă frații și surorile care se „poticnesc” pot să ajungă prin aceasta la cădere în viața de credință, aceasta decide dacă Romani 14 este aplicabil sau nu, și nu dacă lucrul acesta nu-i place cuiva, pur și simplu, și el se supără din această cauză. Cu toate că dragostea mea pentru fratele meu sau sora mea mă poate determina ca eu să nu vreau să-i fiu o supărare nici măcar în această formă atenuată – un spirit provocator cu siguranță că nu trebuie adus nici el în concordanță cu gândul Domnului. Motivele sale trebuie totuși să le clarifice fiecare personal înaintea Domnului, care este Judecătorul gândurilor și al motivelor noastre.

Deci, „a fi o piatră de poticnire” înseamnă că prin pretinsa noastră „tărie” un altul ajunge la cădere, adică face ceva care nu este din credință. Dar mulți, care spun repede: Tu ești o poticnire pentru mine pentru că porți pantaloni, sau nu porți cravată, sau, sau, sau, de multe ori ei nici nu sunt așa de slabi, pentru că ei personal n-ar face niciodată lucrul de care, chipurile, se poticnesc. O soră care abordează o altă soră (din cauza pantalonilor), de regulă nu are, propriu-zis deloc ambiții să îmbrace și ea de acum pantaloni. De aceea, nici vorbă ca aceasta să intre în categoria „a fi o piatră de poticnire”, numai pentru că altcineva arată puțin altfel sau are alte obiceiuri.

Altceva ar fi, dacă o soră este momită la ceva pe care îl face cu conștiința vinovată; atunci cu siguranță că trebuie să ținem seama de aceasta. Dacă există poate și acest caz, totuși, în felul acesta încă nu l-am trăit, că, de exemplu, o soră cu adevărat foarte afectată și încercată, spune: Știi, am văzut că porți pantaloni și de acum vreau s-o fac și eu. Însă, de fiecare dată când port pantaloni am o conștiință îngrozitor de vinovată (înaintea lui Dumnezeu; o conștiință vinovată înaintea oamenilor ar fi teamă de oameni și aceasta întinde o cursă, vezi Proverbele 29.25); dar de fiecare dată când te văd în pantaloni, îmi doresc să pot s-o fac și eu așa de liber. – Dacă cineva ar veni la noi cu această atitudine (cum am spus, încă n-am avut parte de așa ceva), n-ar ține

... nu contează totuși ce îmbrac, nu-i așa?

seamă atunci cu plăcere fiecare și, dacă chiar este posibil, să nu mai poarte pantaloni în prezența ei?

Un om slab nu trebuie să rămână slab

Cu toate acestea, putem și ar trebui să vorbim despre aceste lucruri și să încercăm să-l înțelegem pe celălalt și chiar să-l convingem cu ajutorul Scripturii. În fond, și Pavel încerca mereu să clarifice, că nu este greșit să mâncăm carne. Un om cu adevărat slab, doar nu trebuie să rămână mereu un om slab, ci el va crește și în credință, dacă va permite aceasta și este deschis pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Să ne întrebăm deci, dacă eu vreau să admit să aud argumentele altor frați și surori sau dacă în străfundul meu nici nu este vorba despre Cuvântul lui Dumnezeu, ci mai degrabă despre identitatea grupării mele speciale și despre aceea că, în fond, „deja dintotdeauna” s-a făcut așa. Trebuie să ne gândim mereu, că cine merge mai departe decât Cuvântul lui Dumnezeu, acela este pe cale să degradeze o adunare la a face din ea o sectă. Pe de altă parte, firește că este valabil și aceasta: cine rămâne în urma Cuvântului lui Dumnezeu, acela este în primejdie să devină căldicel și indiferent față de lume, iar această stare este pentru Domnul nostru la fel de „dezgustătoare” (vezi scrisoarea către Laodiceea).

Suntem noi o piedică pentru cei din afară?

Dar acum mai vine încă un alt aspect important: oare ne-am gândit vreodată că noi – în timp ce suntem cât se poate de scrupulos atenți ca să nu fim o poticnire pentru frații și surorile care merg împreună cu noi pe aceeași cale bisericească – suntem realmente o poticnire tocmai pentru acei frați și surori, care nu merg pe aceeași cale? Nu suntem noi spre poticnirea celor care ar veni cu plăcere, prin aceea că le facem accesul foarte greu la gruparea noastră? Nu suntem noi în felul acesta o piedică pentru unitatea în poporul lui Dumnezeu și promotori ai scindărilor și ai despărțirilor în creștinătate? Și prin aceasta nu-i împiedicăm pe alții să ajungă acolo unde, de altfel, poate în toată slăbiciunea și simplitatea, oamenii încearcă să se adune după principiile Noului Testament? Oare n-am trăit deja de multe ori așa cum a trebuit să auzim în discuții: Da, învățătura la voi este foarte bună, dacă n-ar fi toate formalismele pe care se pune la voi așa de mult preț. – Dacă noi înșine n-am fi încă „acolo”, am avea noi oare ambiții să aparținem unei grupări „Rock-Zopf” {n.tr.: persoane care poartă rochie și au părul lung}? Dar să fim cinstiți: nu ne-ar fi și nouă atunci foarte teamă să nu ajungem într-o sectă? Nu spunem că astfel de creștini formează o sectă, dar tocmai aparența ar putea să dea motiv celor din afară la această presupunere, deoarece ei nu pot să vadă viața interioară, unde ar putea să existe devotament autentic.

Aceia, care au crescut în anumite grupări, cu siguranță că n-au, în general, nicio problemă dacă bărbații și femeile stau separat sau dacă surorilor li se cere să poarte un batic în străngerile laolaltă sau dacă se interzice să se lase tăiat chiar și numai un milimetru din părul femeii sau să se îmbrace pantaloni sau dacă se spune că frații nu trebuie să aibă barbă (ceea ce, firește, a devenit tot mai rar) sau că trebuie neapărat să poarte cravată și sacou. Cei care au crescut cu aceasta pot să trăiască foarte bine așa, căci pentru multe dintre aceste puncte chiar există chibzuințe practice și în parte chiar utile. Și nici nu vrem să le înlăturăm pe acestea dintr-o suflare, iar unde multe dintre aceste puncte sunt practicate într-adevăr cu convingere sinceră și cu dragoste pentru Domnul, cine suntem noi ca să condamnăm aceasta?

... nu contează totuși ce îmbrac, nu-i așa?

Dar sunt cu adevărat aceste convingeri și această dragoste mereu pentru Domnul? Să ne întrebăm și să ne preocupăm din nou cu aceste lucruri cu ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu. Suntem convinși că mulți se vor mira, ce libertate ne lasă Biblia și ce directive cere Ea neapărat, care sunt trecute de multe ori cu vederea tocmai de astfel de oameni, care pun preț mare pe anumite aspecte exterioare (la femei și în adunare). De exemplu, pe unii nu-i deranjează să conducă o mașină impozantă și de altminteri să trăiască de-a dreptul luxos, cu toate că Biblia este totuși plină de îndemnuri la modestie. Tocmai aceia sunt de multe ori foarte neîndurători când este vorba despre anumite aspecte exterioare la femei sau în adunare. Nu este acesta un dezacord, care este în cea mai mare măsură de necrezut?

Dar să ne gândim la astfel de oameni, care încă n-au găsit o adunare sau care poate că, de fapt, încă n-au nicio credință. Avem noi voie să le facem acestora intrarea grea prin „legi de fier” și să le ridicăm ziduri și garduri de tradiții care n-au voie să fie atinse? Nu vrem să fim înțeleși greșit: și noi prețuim tradițiile bune. Dar nu vrem să le apărăm pe acestea cu orice preț și chiar deloc dacă este vorba despre unitatea între copiii lui Dumnezeu. Există în creștinătate, din nefericire, destule lucruri care ne despart de mulți copii dragi ai lui Dumnezeu și aici nu trebuie să ne mai imaginăm și alte lucruri, care au drept consecință faptul a de a fi separați nebiblic și despărțirile nebiblice. Am dori, de asemenea, să pledăm ca un necredincios să nu facă un „șoc cultural” când intră pe ușa adunării noastre, ci să recunoască într-adevăr: Aici este locul unde locuiește Dumnezeu, aici Domnul Isus Hristos este mărit (compară cu 1 Corinteni 14).

În orice caz, când un cuvânt din Scriptură este evident nerespectat și, de exemplu, nu se ia în considerație pudicitatea, atunci nu este vorba despre simple „aspecte exterioare”, ci despre un cuvânt limpede al Scripturii. Sigur că și aici există limite care nu pot fi definite întotdeauna sută la sută și stabilite ca lege.

Te-ai gândit vreodată la aceasta?

Unde s-ar ajunge dacă am vrea să ținem seamă de tot ce prezintă alții numai decît ca piedică sau supărare? Unuia nu-i place barba, celuilalt nu-i place culoarea sacoului, altuia, iarăși, nu-i place decît culoarea neagră și iarăși un altul nu poate să trăiască decît așa, dacă frații au părul ras scurt de tot. Poate că cineva crede că femeile ar trebui să poarte baticuri de o anumită croială și în niciun caz o pălărie și așa mai departe. Ce vrem să spunem cu aceasta, probabil că este deja limpede oricui: am deveni o armată uniformizată; după aspect, într-adevăr, am putea să ne identificăm toți ca creștini ai unei anumite grupări, dar *un singur trup*, care constă din diversitate și multilateralitate, nu s-ar vedea, ci numai unitatea unui partid.

Gânduri ale lui W. Kelly:

O rânduială militărească este cât se poate de departe de ceea ce Cuvântul scris prescrie Bisericii lui Dumnezeu. În loc de o normă unitară reglementară domnește în adunare cea

... nu contează totuși ce îmbrac, nu-i așa?

mai mare diversitate posibilă – există oameni mari și oameni de rând, oameni puternici și oameni slabi, și chiar oameni lipsiți de onoare (1 Corinteni 12).¹

Dar ce frumos este când Duhul lui Dumnezeu ne dăruiește credință ca să vedem în lucrarea Domnului această diversitate și s-o recunoaștem! Pe de altă parte, aceste trăsături divine sunt aproape întotdeauna șterse de natură, dacă ei i se permite. Printr-un proces de egalizare, ele se adaptează unele la altele; liniile delicate și efectele felurite ale Duhului lui Dumnezeu se pierd.²

„Îmbrăcat și întreg la minte” – Marcu 5.15

Marcu 5.15: Și ei au venit la Isus și l-au văzut pe cel demonizat, care avusese legiunea, șezând îmbrăcat și întreg la minte; și s-au temut.

Se spune adesea că versetul din Marcu 5.15 are ceva de-a face cu o îmbrăcămintea rațională. Aici trebuie totuși să citim Scriptura exact. Firește, nu se spune că cel care a fost demonizat altădată era acum „îmbrăcat rațional”, ci că era *de fapt* îmbrăcat (în contrast cu mai înainte) și, suplimentar, devenise rațional (în contrast cu mai înainte).

Deci, este interesant cum mai poate fi tradus cuvântul „rațional” (grecește: *sophroneo*). Poate fi tradus, de exemplu, cu „a fi rațional”, „a avea sănătate mintală” sau „întreg la minte” (după Walter Bauer, *Wörterbuch zum NT*). Acesta arată foarte deslușit că este vorba despre starea sa generală și atitudinea sa generală, pe lângă care, firește, este inclusă și înfățișarea sa exterioară. Aceasta lămurește din nou marea claritate a Scripturii. Dumnezeu vede ținuta interioară, atitudinea, caracterul, și aici pune El centrul Său de greutate. Aici este ca și cu vorbirea: „Din prisosul inimii vorbește gura”. Și astfel așteaptă Domnul să fie exteriorul nostru: el trebuie să fie o imagine în oglindă a calităților interioare.

Cultura decide asupra „hainei bărbătești” și asupra „hainei femeiești”

În discuția de astăzi despre îmbrăcămintea este vorba iarăși despre interpretarea și semnificația versetului din Deuteronomul 22.5, unde este scris:

Deuteronomul 22.5: Femeia să nu se îmbrace cu haină bărbătească, nici bărbatul să nu se îmbrace cu haină femeiască; pentru că oricine face acestea este o urâciune înaintea Domnului Dumnezeului tău.

Dar cine hotărăște ce înseamnă „haină bărbătească” și ce înseamnă „haină femeiască”? La această întrebare, de fapt, este de-a dreptul simplu de răspuns. Deoarece în Biblie nu ni se recomandă niciun articol vestimentar special, trebuie să ne întrebăm ce consideră cultura noastră ca „haină femeiască” sau „haină bărbătească”. Vrem s-o spunem și mai deslușit: nu Biblia stabilește ce înseamnă îmbrăcămintea bărbătească sau îmbrăcămintea femeiască. Deci, este propriu-zis o problemă în afara Bibliei. Și știm că la o problemă din afara Bibliei nu există

¹ W. Kelly, *Christliche Einheit und Gemeinschaft*, pag. 28.

² W. Kelly, din *Die Lehre des Neuen Testaments über den Heiligen Geist*.

... nu contează totuși ce îmbrac, nu-i așa?

temeiul: „Este scris”. Și chiar și numai acest punct de vedere ar trebui să ne determine pe toți la o mare prudență și reținere în privința unei astfel de teme.

Este cunoscut că în timpurile biblice, bărbații și femeile purtau veșminte (fuste!), iar acestea erau mult mai asemănătoare între ele, decât sunt astăzi fusta și pantalonul, chiar dacă existau anumite deosebiri.

Große Bibellexikon (R. Brockhaus & Brunnen) scrie în această privință:

Femeile purtau, în esență, aceleași lucruri ca bărbații. Dar diferența trebuie să fi fost de recunoscut, pentru că bărbaților le era interzis să poarte haine femeiești și invers (Deuteronomul 22.5). Deosebirea stă, desigur, în materialul mai fin, în mai multe culori și în folosirea unui voal și a unui fel de basma [...], care putea fi folosită și la căratul poverilor (Vol. 3, pag. 1230).

Deci, este vorba numai despre deosebiri de material, culori și, eventual, croială, nu despre un cu totul alt fel de articol vestimentar (ca în cazul fusteii și a pantalonului). Dacă prevedem obligatoriu o diferențiere așa de extremă, ca între fustă și pantalon, (după principiul: bărbații și femeile trebuie să se îmbrace așa de diferit pe cât posibil), trecem astfel deslușit dincolo de obiceiurile biblice. Deosebirea dintre pantalonii bărbătești și pantalonii de damă ar fi mult mai aproape de gradul biblic; în ziua de astăzi, pantalonii pentru bărbați și pantalonii pentru femei sunt așa de diferit croiți, încât niciun bărbat n-ar purta pantaloni de damă (dacă ar fi „haină bărbătească”, bărbații ar putea să-i îmbrace chiar fără probleme). Niciunui bărbat nu i-ar veni vreodată ideea să caute pantaloni la raionul de damă, iar aceasta nu numai pentru că el se rușinează să caute pantaloni acolo, ci pentru că de regulă ar fi complet nepotrivit și ridicol dacă un bărbat ar îmbrăca un pantalon femeiesc, deoarece este complet diferit de un pantalon bărbătesc, după fel, formă și croi.

Deoarece noi credem chiar că Dumnezeu este interesat principial de o deosebire între bărbat și femeie (1 Corinteni 11.14; 1 Timotei 2; 1 Petru 3; Tit 2 și multe altele), nu numai când este vorba despre aspectele exterioare (!), atunci poate că ar trebui ca fiecare femeie care-și cumpără o pereche de pantaloni să-și pună întrebarea: dacă deosebirea se vede într-adevăr sau nu. Dar apoi, dacă vine un frate și spune: „Dar aceasta este o haină bărbătească”, ar trebui să i se ceară acestui frate să poarte timp de o săptămână acești pantaloni, apoi va fi crezut că este vorba într-adevăr despre „haină bărbătească”. Fiecare bărbat care intervine pentru o deosebire pe cât posibil de deslușită a sexelor, să se întrebe și el: de ce el (adesea) în fiecare dimineață își rade semnul bărbăției sale – barba.

Încă acum șaiszeci de ani, pe la mijlocul secolului trecut, și în lume era dezavuat dacă o femeie îmbrăca pantaloni. Era chiar un semn al emancipării. Din acest motiv se poate auzi astăzi de multe ori, că pantalonii au fost introduși la femeie ca parte de îmbrăcămintă, ca semn al emancipării și, prin urmare, ea avea, principial, un caracter emancipator și din aceste motive nu era voie să fie purtați de o creștină. Astfel de extrapolări din trecutul de acum aproape șaiszeci de ani la ziua de astăzi sunt, desigur, complet deplasate. Folosirea uni obiect în contextul inițial nu trebuie să aibă nimic, dar absolut nimic de-a face cu contextul actual și cu siguranță că și astăzi în cele mai puține cazuri cu tema „pantaloni”. Dacă ar fi așa, va să zică, ar trebui să interzicem și vinul la Cină, pentru că, înainte de introducerea sa de către Domnul, a fost oferit la multe mese idolatre. În privința aceasta se pot cita încă multe exemple.

... nu contează totuși ce îmbrac, nu-i așa?

Un alt exemplu sunt pantalonii de blugi. Un pantalon de blugi, acum câțiva ani încă mai era simbolul pentru „pantaloni de lucru”. Azi poartă pantalonii de blugi deja oamenii de afaceri la târgurile de mostre, pentru că îi consideră potriviți. Aici se vede cum se poate schimba percepția față de un „petic de material”.

De multe ori se citează și că doar și la toalete, în fond, bărbatul și femeia se deosebesc foarte limpede unul de altul prin pantalonii și fustă, astfel încât, așa se argumentează, chiar lumea recunoaște deslușit deosebirea. Ei bine, ne întrebăm apoi, dacă acum vrem deja să ne facem viața de creștini dependentă de un simbol de pe o cabină de toaletă și dacă n-ar fi mai bine atunci, și ca bărbații să poarte un cilindru pe cap și o pipă în gură, deoarece de multe ori masculii sunt astfel reprezentați pe uși. În cultura noastră știm bine că simbolul unei persoane cu pantalonii pe o ușă înseamnă „toaletă de bărbați”; nu trebuie să descifrăm aceasta întâi anevoios, de la caz la caz. (Persoană cu pantalonii? Ce-ar putea să însemne aceasta? Un bărbat? Da, acesta trebuie să fie un bărbat! Deci, să intrăm pe cealaltă ușă!) Credem că nu vom ajunge cu adevărat mai departe cu un astfel de soi de argumentație.

Aroganță

Ar fi totuși o mândrie enormă dacă noi, ca fracțiune a populației globului și, de asemenea, ca fracțiune din Europa de Vest, și apoi ca fracțiune a creștinătății din Europa de Vest, am vrea să ne permitem să stabilim (apoi, firește, din nou pentru întreaga lume) ce înseamnă o „haină bărbătească” și ce nu. Avem noi cu adevărat un drept la aceasta sau nu cumva aceasta o stabilește tocmai cultura în care trăim, tot așa cum nici fusta scoțienilor nu este tocmai neapărat în toate cazurile haină femeiască? Dar aceasta a stabilit-o cultura. Iar definiția (pentru pantalonii sau haină bărbătească) n-o pot stabili niște frați oarecare sau o „biserica”, ci aceasta o găsim în Duden (sau în Brockhaus-Lexikon). Firește că nici nu vrem să facem loc unui gând greșit: cultura nu este singurul criteriu pentru ceva, dacă acel ceva este „rațional” sau „normal” sau „pudic” după Scriptură. Pentru că o fustă mini sau un tricou care ajunge numai până la buric, astăzi deja sunt aproape normale, dar nu neapărat pudice. Dar ea definește foarte bine ce trece drept îmbrăcămintă bărbătească sau ce trece drept îmbrăcămintă femeiască.

Așadar, cum trebuie interpretat corect Deuteronomul 22.5?

Aceasta depinde de intenția cu care este privit acest pasaj; despre aceasta, de fapt, interpreții au o părere foarte împărțită. Deoarece cuvântul „urâciune” stă în Biblie aproape întotdeauna în legătură cu idolatria păgână, unii aplică versetul numai la ritualurile păgâne ale practicilor de travestism; în acest caz ar fi limpede că acest pasaj nu are nimic de-a face cu o diferențiere cât mai puternică a sexelor (chiar dacă există și alte pasaje biblice din care reiese o separare limpede a sexelor, de exemplu, 1 Corinteni 11.14). Alții – și noi de asemenea - văd în verset o interdicție generală de a șterge deosebirea dintre sexe; dacă îmbrăcămintea ar fi identică, schimbul nici n-ar bate la ochi; dar pentru că nu este identică, un bărbat se dă aparent drept femeie dacă poartă haine femeiești și invers. Întrebarea este atunci totuși: cât de mari trebuie să fie deosebirile? Și cât de mari au fost aceste deosebiri am descris deja mai sus – ele se apropie de pantalonii pentru femei de astăzi în comparație cu pantalonii pentru bărbați. Dar să interpretăm acest pasaj numai literal, nu este, după părerea noastră, calea biblică, deoarece, pe de o parte aparține Legii și apoi, pe de altă parte, n-ar fi permis să purtăm lână și în împreună, o treabă cu care astăzi nu mai are nimeni probleme. Pentru că aceasta se spune în același capitol numai șase versete mai departe (Deuteronomul 22.11)!

... nu contează totuși ce îmbrac, nu-i așa?

Am văzut că standardele lui Dumnezeu depășesc îmbrăcămintea și aspectul exterior și înainte de toate lucrurile, El are în vedere atitudinea noastră. Așa că ne vedem obligați să aplicăm spiritual Deuteronomul 22.5: un frate care nu rostește niciodată o rugăciune în străngerile laolaltă ale credincioșilor, nu împărtășește niciodată vreun gând (vezi 1 Corinteni 14), se comportă ca o soră, pentru că tăcerea în adunare le este poruncită surorilor (vezi 1 Corinteni 14.34,35). Nu poartă un asemenea frate haină femeiască? La fel și invers: dacă o femeie predică sau predă public în vreun fel oarecare, nu este ea îmbrăcată în „haină bărbătească? Femeia este o imagine a Adunării lui Dumnezeu, așa cum îi este ea supusă lui Hristos (Efeseni 5.24). Exact în această privință este starea Adunării lui Dumnezeu foarte rea astăzi. Aceasta se reflectă de multe ori și în aceea, că femeia nu mai ocupă locul indicat ei de către Dumnezeu și că potrivit lui Dumnezeu a reușit tot mai mult și mai mult să șteargă deosebirea sexelor. Acest aspect trebuie să-l scoatem deslușit în evidență cu toată libertatea pe care ne-a dăruit-o Dumnezeu.

De asemenea, vrem să chibzuim dacă o meserie în care lucrează aproape exclusiv bărbați, este într-adevăr o meserie potrivită pentru o femeie și dacă nu cumva este totuși „haină bărbătească”. De exemplu, astăzi sunt recrutate femei în armata germană. Considerăm aceasta ca pe o adevărată disprețuire a aplicării spirituale pentru Deuteronomul 22.

Îmbrăcămintea nu este o temă principală

O problemă este totuși și faptul că unele chestiuni legate de „formalism” au adus mărunț discordiei în Adunarea lui Dumnezeu, pentru că cei care au făcut din „aspectele formale” o temă principală n-au fost combătuți suficient de devreme. După părerea noastră, noi nu trebuie să permitem ca astfel de teme să câștige o valoare pozițională așa de mare (frații spirituali și cu judecată trebuie să aibă grijă de aceasta), deoarece altfel, înainte să ne dăm seama, vom merge pe căi despărțite, pentru că cineva a făcut un șiboleț dintr-un anumit formalism sau dintr-un pom de Crăciun ([Vezi și „Iefta – un judecător legalist ...”](#)). Uneori chiar putem să auzim că părtășia de slujire tocmai a fost respinsă din cauza aspectelor exterioare sau chiar, că unii frați și unele surori n-au putut să ia parte la Cină, pentru că ei aveau un alt punct de vedere pe tema îmbrăcămintei, decât cel care era predominant în adunare.

După ce se recunoaște o temă principală sau o temă secundară?

Există în Cuvântul lui Dumnezeu lucruri care ne sunt arătate textual (de exemplu: Nu vă înjugați nepotrivit cu cei necredincioși). Aici se spune apoi fără restricție: Este scris! Alte lucruri ne sunt prezentate în imagine (mai ales în Vechiul Testament) și putem extrage aplicații din ele. Dar unei astfel de aplicații nu trebuie să i se atribuie o valoare pozițională de învățătură pură, propriu-zisă, a Scripturii. Există în Scriptură multe puncte care sunt tratate ca temă și din care nu este greu să se tragă concluzii. Alte lucruri aproape că nu sunt abordate deloc în Scriptură, de exemplu, problema veșmintelor, iar cine umple asemenea goluri, acela se preocupă, în opinia noastră, cu lucruri secundare și aspecte neesențiale. Iar dacă cineva, în ciuda bunei instruiți și a răbdării multe tot mai vrea să facă o temă dintr-un pom de Crăciun sau un pantalon – din care se naște o dezbinare între frați și surori sau adunări întregi, chiar dacă nu se ajunge imediat la o despărțire exterioară -, atunci un astfel de frate, o astfel de soră sau o astfel de adunare se poartă fără echivoc în mod sectar. Și pe un om sectar trebuie să-l respingem, potrivit Tit 3.10. Chiar dacă nu trebuie să ne despărțim imediat de un astfel de frate, dar nu trebuie să-l mai și consolidăm, pur și simplu, pe drumul său sectar, prin aceea că intrăm într-o astfel de discuție. Trebuie spus, restricționând, că există cu siguranță frați și surori care în problema îmbrăcămintei au chiar și pentru ei înșiși o

... nu contează totuși ce îmbrac, nu-i așa?

atitudine foarte severă, dar ei n-ar face niciodată din aceasta un obiect de controversă în adunare. Pentru că hotărâtor este, desigur, și dacă cineva vrea să facă din aceasta o temă. În toate este valabil cuvântul: „... cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă-răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții în dragoste” (Efeseni 4,2). Pentru că așa cum trebuie să-l suportăm noi pe celălalt, poate că și alții trebuie să ne suporte pe noi.

Gânduri de încheiere

Poate că gândurile de mai sus se referă numai la grupări mai mici de creștini din întreaga creștinătate. Marea majoritate a creștinilor probabil că nu au nicio dificultate cu punctele abordate și poate că zâmbesc la toată această discuție. Cu toate acestea, vrem să-i stimulăm pe *toți* la reflectare, dacă nu cumva există și o anumită primejdie, ca astăzi, deosebirea dintre sexe să fie totuși prea tare ștersă și dacă nu cumva suntem totuși și noi în primejdie să ne adaptăm acestei lumi într-un fel care nu poate fi susținut de Cuvântul lui Dumnezeu. Și aici nu vorbim în primul rând despre lucrurile exterioare, ci despre *caracterul* nostru. Apostolul Pavel scrie în Romani 12.2: „Și nu vă conformați veacului acestuia, ci fiți transformați, prin *înnoirea minții*, ca să deosebiți care este voia lui Dumnezeu, cea bună și plăcută și desăvârșită”.

Și n-am vrea în niciun fel să ne situăm deasupra sau chiar să ne distrăm pe socoteala acelor care în această problemă au cu totul altă interpretare, dar recomandăm totuși, să cumpănim serios gândurile de mai sus înaintea Domnului. Aceasta este numai o încercare ca să câștigăm mai multă înțelegere reciprocă și să nu facem din această temă prea repede un subiect controversat. La aceasta să se gândească atât cei care în problema îmbrăcămintei sunt mai degrabă deschiși, ca și cei care susțin aici un punct de vedere mai îngust. Romani 14.5 spune:

- **Romani 14.5:** Fiecare să fie deplin convins în mintea lui.
- **1 Ioan 4.7:** Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții, pentru că dragostea este din Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și îl cunoaște pe Dumnezeu.

Mai presus de toate stau cuvintele:

- **1 Corinteni 10.31:** Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie orice faceți, faceți toate pentru gloria lui Dumnezeu.
- **Romani 14.8:** Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim.

Cu toată libertatea pe care Dumnezeu, Tatăl nostru, ne-o acordă: în niciun domeniu al vieții noastre nu putem să facem ce vrem. Chiar și lucrurile aparent cele mai banale, ca mâncatul băutul și chiar îmbrăcămintea, ar trebui să contribuie la gloria lui Dumnezeu și ar trebui să ne gândim la aceste lucruri în lumina zilei viitoare a scaunului de judecată al lui Hristos.